

v drugo boljšo deželo, kedar jej vsemogoči ukaže, naj prereže nit človeškega življenja. — Tudi Bogomirček, da-si je še bil mlad in nedolžen, kakor angeljec v nebesih, okusil je uže zgodaj kupo bridke smerti, in se preselil s tega sveta v drugo neznano deželo.

Namreč od ónega dneva, ko so Marijanko položili v hladni grob, bil je Bogomir kar dlje tem otožnejši. Nijso ga uže mikale krasne in nežne cvetice; nij ga veselilo mило petje drobnih ptičic. — Bolj in bolj je hiral, ter za nekaj mesecev so tudi njegovo telo položili v temno in tesno hižo na božjej njivi, kjer so mu odločili na strani sestrice, katero je tako priserčno ljubil, majhen prostorček v pokojišče do sodnjega dneva. — A njegova še vsa nedolžna dušica se je preselila tja gori v nebesko višino k ljubej sestrici, kamor tudi vi pridete, ako bodeite zmirom čisto in nedolžno živeli na tem svetu.

IV.

Kaj ne, dragi moji otročici in „Vertčevi“ čitatelji! da vam ugaja lubezen, s katero je Bogomirček ljubil svojo sestrico? — A zdaj vas še vprašam: ali se tudi vi mej soboj tako priserčno ljubite, dragi moji! kakor sta se ljubila Marijanka in Bogomir? — Ako ste do sedaj z brati in sestricami živeli v nezlogi, ter drug družega često pisano gledali, ostavite to od denašnjega dneva za — vselej, in skerbite, da od tistega hipa, ko te moje verstice prečitata, vam v serca pride prava kerščanska lubezen do Boga, do vaših ljubih roditeljev, bratov in sestic ter do vseh ljudj.

Ljubezen kerščanska naj v sercih gori
Ter veže, objemlje vse dobre ljudi.

L. Jurinec.

Kako je žid za pet palic konja kupoval.

(Zap. J. S—a.)

Ko še nįj bilo železnih cest, na katerih se zdaj vse hitro in z láchka prevaža po širocem svetu, tedaj so ljudje potovali peš ali na vozéh ali na konjih. Zdaj puste vélike ceste in kerčme ob njih so bile vse žive popotnikov in voznikov.

V nekej kerčmi te verste je star žid sedél mej različnimi gosti; kupoval in prodajal je razno staro sódergo. Žid zna v novce spraviti vse, na kar bi se drug človek niti ne ozerl.

H kerčmi je vojak prijezdil na čilem konji, pred kerčmo ustavil ter stopil v hižo. Vojaka žid mahoma nagovori: „tako mi vere, krasen je konj, katerega je vaša milost prijezdila.“

„Veseli me, ako vam je po godi, sin Abrahamov!“ odgovori vojak.

„Sto palic bi rad deržal, ako bi potem bil moj,“ reče žid.

Vojak s korobačem udari po skornjah in dé: „zakaj sto palic? Dobodete ga tudi za petdeset.“

Žid, vesel te vojakove darežljivosti, reče: „ali bi ga za petindvajseti palic ne dobil?“

„Tudi za petindvajseti,“ odgovori vojak, „in ako bi vam to bilo preveč, tudi za petnajst vam bodi.“

„Kaj li, ko bi jih deržal samo deset?“

„Nu, če nij drugače, zadovoljen sem, ako samo pet palic deržite.“

Žid si misli: „za Boga živega, kako po céni bi dobil krasnega konja! Deset palic sem uže na Žabjaku deržal, in še me nij konec, a da bi me bilo samo od petih? — Gospod,“ reče dalje, „vi ste vojak, in vojaki spoštujejo svojo besedo, zatorej smem vaše besedi terdno verovati?“

Vojak odgovori: „če ne upate mojim besedam, hočete li pismo?“

„Ljubše bi mi bilo,“ odgovori žid.

Oba gresta potem k beležniku, in ta naredi tako pismo: „če gospodar tega pisma od vojaka s terdo leskovico dobode pet palic ter je odnese mirno in zadovoljno, tedaj mu vojak svojega konja vranca takoj dá brez nobene druge plače ali odméne.“ Potem je bil podpisan kraj, dan in priče.

Ko je žid imel to pismo v rokah, poverneta se zopet v kerčmo in žid mirno leže na stol, da bi odslužil pogojeno plačilo za konja. O prvem udarci se je zderznol ter sam v sebi mislil: „ta ti je bil za profosa, ker bolje tepe nego li birič na Žabjaku.“

Po prvi palici vojak sede ter mirno čaka pri kozarci vina. „Kako si, Abrahamov sin?“ vpraša za nekoliko časa žida.

„Prosim, odštejte kar sem še dolžan, da hitreje preterpím.“

„Bodi si,“ reče vojak ter mu drugo priloži, ostrejše od prve. Potem zopet sede in pije. Pozneje mu odmeri tretjo in četrto, a vselej tako, kakor prvo.

Žid, nevoljen, ker je vojak tako obotáven, reče napósled: „ne vem, ali bi vam bil hvaležen, ker mi pogojene palice tako polagoma dajate? Udarite naglo še peto, da bode vranec vedel, čegóv je, ter da midva prideva v red!“

A vojak mu odgovori: „sin Abrahamov! pete palice bodeš dolgo čakal,“ ter leskovico verže v kot.

Žid je prosil in pretíl, a vse zastonj; vojak mu nij hotel dati pete palice. Vsi so se smijali, a žid je šel k beležniku, da bi mu pripomogel k petej palici, katero mu je vojak pismeno ugotovil. Beležnik pogleda v pismo in reče: „s tem pismom ne opravite nič. Pismo ne govori, da bi vam vojak bil prisiljen dati pet palic, ako vam jih nehče.“

Zato bajè žid še denes čaka pete palice in konja vranca.

Komur se ta dogodba pripoveduje, dajó mu v tolažbo nauk: „kogar nij sram v lakomnosti deržati pet palic, da bi konja dobil, vreden je štirih palic zastonj.“

Kmet in sodnik.

Pasel je kmet sodnikova goveda ter imel tudi svojo kravo, katera je hodila z gospodovimi govedi. Dogodi se, da se pobóde sodnikova krava s kmetovo, in kmetova krava ubode sodnikovo do smerti. Ondaj kmet berže bolje teče k sodniku: „čestiti gospod! vaša krava je umorila mojo kravo.“ — „A kedó je kriv, neumnik! Ali jo je kedó naganjal?“ — „Nihče je nij; same so se sprijele.“ — „E kaj hčes dalje, živinčetu nij sodbe!“ — Tedaj kmet reče: „a čujete li, gospod sodnik! moja krava je umorila vašo kravo.“ — „A a! čakaj, da pogledam v zakon (postavo),“ ter poseže z roko po knjigo, a kmet ga prime za roko: „ne boste, Bog in božja vera! kadar nijste moje kravi gledali v zakon, ne boste niti svojej!“